

се срутят и да ни завлѣкатъ съ себе си въ пропастьта. Предстоеше ни да минемъ по тѣсния гребенъ на западъ отъ езерата. Това бѣше и най-сериозниятъ нумеръ отъ нашата борба съ голѣмата планина. Когато се изпрѣчихме предъ шилестия връхъ надъ третото езеро, обхвана ни едно сериозно смущение. Отъ дветѣ страни на върха зѣятъ страшни пропасти отъ стотина метра. За обхождане и дума не може да става. Трѣбва да се върви право нагоре. И ние тръгнахме.

Единичното катерене ставаше все по-опасно, затова се свързахме съ вжжето и, по правилата на алпийскитѣ възкачвания, поехме по камения връхъ. Здравото вжже възвърна куража на всички ни. Следъ часъ и половина катерене по нѣкакви си 100—150 метра, ние сме вече на върха на дрѣзката чука, на която никой не знаеше името, защото бѣ безименна. Такива препятствия вече нѣмаме напреде си. Широкиятъ грѣбъ на рилския великанъ, надѣнатъ съ бѣлъ кожухъ, продранъ тукъ-таме отъ сивитѣ скали, е предъ насъ. Безименниятъ връхъ отвори вратитѣ къмъ нашата цель.

Въ честь на това, ние кръстихме този безименникъ „Алеко“, на името на първия туристически ратникъ Алеко Константиновъ. Новото име се бързо усвои отъ всички туристи и ще пребжде съ вѣковетѣ.

Следъ нови два часа ето ни на рилския първенецъ. Отъ върха се разстила една вълшебна гледка, на която много пжти сме се любували, но при друго освѣтление и настроение. Въ сегашната красота има нѣщо подозрително. Часътъ е 5 следъ обѣдъ. Имаме само два часа, презъ които трѣбва да се избавимъ отъ леденитѣ обятия на страшния